

YILGINLIK YOK!

SAĞCI MİLLİYETÇİ

CEPHEYE KARŞI

BİRLEŞİK

MÜCADELEYE

- ▶ ERDOĞAN YENİLEBİLİR: 28 MAYIS'TA SANDIKTA, SONRA SOKAKTA MÜCADELEYLE sayfa 2
- ▶ İKTİDAR VE MUHALEFETİN EKONOMİK YOLLARI AYNI YERE ÇIKIYOR sayfa 3
- ▶ DSİP: KARAMSARLIĞA YER YOK! MÜCADELEYE DEVAM! sayfa 6-7

LGBTI+'LARIN HAYATI
ÖNEMLİDİR

sayfa 3

NINA SIMONE'UN
RADİKAL DURUŞU

sayfa 10

ERDOĞAN YENİLEBİLİR: 28 MAYIS'TA SANDIKTA, SONRA SOKAKTA MÜCADELEYE

Birleşik Metal-İş üyesi işçiler,
1 Mayıs 2023.

Seçim sürecini sokakta mücadeleden kopartan siyasi yaklaşımın sonuçlarını yaşıyoruz. Cumhuriyet İttifakı'nın meclis çoğunluğunu ve Erdoğan'ın da cumhurbaşkanlığında ilk turunu kazanmasının nedeni, halkın aptal olması değil. Depremzedelerin nankör olması da değil. Genellikle halkı aptal yerine koyanlar, kendi aptallıklarını açığa vurmuş olurlar. Depremde yakınlarını kaybeden yüz binlerce insanı, verdikleri oylar nedeniyle aşağılayanlar, (tıpkı iktidar gibi) fiili yardımları oy karşılığında yapacağını söyleyen şantajcılara benziyor.

Seçimlerde iktidar blokundan geri kalınmasının, YSP'nin de tahmin edilenden daha çok oy kaybı yaşamasının asli nedeni, hemen her gün karşımıza çıkan mücadele fırsatlarının seçimlere ertelenmesidir.

Brezilya ve ABD

Brezilya'da otoriter Bolsonaro yenildi. Yenilgiyi reddetse de en sonunda kabullenmek zorunda kaldı. Bunun nedeni, seçildiği günden seçim gününe kadar Brezilya'da milyonlarca insanın defalarca gösteriler yapmasıydı. O yüzden Lula'nın iktidarını gasp etmek için haftalarca sürdürülen aşırı sağcıların eylemi hiçbir başarıya ulaşmadı. Lula'nın yemin törenine yüz binlerce Bolsonaro karşıtı katıldı.

ABD'de ise (*Sosyalist İşçi*'nin Kasım 2020 tarihli baş yazısında yazıldığı gibi) seçimleri başka bir konuyu daha netleştirdi. Otoriter liderlerden kurtulmanın yolu omurgasız seçim ittifakları kurmak değildir. Aşağıdan işçilerin ve ezilenlerin öfkesine köprü olabilecek yığınsal ve birleşik mücadele olanaklarını inşa etmektir. *Sosyalist İşçi*'nin aylardır, "bize milyonların hareketi lazım" vurgusunu yapmasının nedeni budur: Emekçilerin yaşamsal talepleri için sürdürdükleri kitlesel mücadelenin vereceği güven ve politik temel olmadan kurulacak seçim ittifakı, demiryollarını inşa etmeden tren inşa etmeye benzer. "Atı alanın Üsküdar'ı geçmesinin" nedeni de budur. Trump'ın ise bu türden adımları atmasını engelleyen sokaklardaki mücadeledir. 17 Ekim Cumartesi günü ABD'de başta Washington olmak üzere çok sayıda şehirde on binlerce kadın sokaklara indi. Kadınlar, cinsiyetçi ABD Başkanı Trump'ı 3 Kasım'da sandığa gömeceklerini söyledi. Ve gömdüler. Çünkü 21 Ocak 2017 tarihinde Başkan Trump başkanlık yemin töreni sırasında eylem çağrısı yapan *Women's March* platformu çağrısıyla ABD tarihinin bir günde gerçekleşen en kitlesel gösterisi ger-

çekleşmişti. Sadece Washington'da 500 bin kadın, ABD genelinde ise 5 milyondan fazlası sokaklarda Trump'ı mücadeleyle karşılaştı.

Sandıkta kazanmanın yolu, sandığa kilitlenmemek

Mayıs 2022'de ise iktidarın mücadele etmek istediği sahanın seçimcilik olduğunu yazmıştık. Muhalefetin tüm bileşenlerinin farkına varmak zorunda olduğu bir konu var: Sorunları seçime endekslemek, seçimi kaybetmenin en garantili yoludur. Mücadeleyi seçimlere sıkıştırmak, iktidarın istediği alana sıkışıp kalmak anlamına gelir. İktidar, on binlerce, yüz binlerce ve giderek milyonlarca insanın öfkesiyle, talepleriyle, kararlılığıyla, milim gerilemeyeceğini gösteren hareketiyle yüzleşmek zorunda. Bu yüzleşme öncelikle iktidarın halkın iyiliği için hiçbir adım atma niyetinin olmadığını, iktidar partisinin tabanındaki de dahil tüm emekçilere gösterecektir. İktidar partisinin tabanında yer alan yoksul kitleler ve bu partiden kopan fakat gidecek adres bulamayanlara başka bir ihtimalin varlığını gösterebilecektir. Son olarak bu türden hesaplaşmalarla hareket içindeki milyonlar, bu iktidarın kelimenin tam anlamıyla fakirden alıp zengine verme aygıtı olduğu konusunda netleşecektir.

Mücadelenin ürünü olarak şekillenecek böyle bir politik iklim, yaşanacak değişiklikten sonra, burjuvazinin bir başka programını savunan tüm sol görünümlü sağ siyasetlerin kitleler üzerinde, onların umutlarıyla oynayarak tepinmesini de engelleyecek tek politik hamledir.

İki yıl önce, "Artık fırsat kaçırmaya tahammül edilemez" demiş ve devam etmiştik: "Fırsat kaçırmamanın yolu ise kimin cumhurbaşkanı adayı olacağı yönündeki tartışmalar ve muhalefet içi milletvekili pazarlıkları değil, işçi sınıfının birleşik eylem yeteneğinin devreye girmesidir. İlk bakışta çelişkili gelebilir ama seçimleri kazanmanın yolu, seçimlere değil mücadeleye kilitlenmekten geçer. Seçimleri kazanmanın yolu, sandık demokrasisiyle yetinmeyip yüzbinlerin eylem alanlarında buluşmasından geçer. Seçim kazanmak istiyorsanız, her gelişmenin çözümünün seçim olacağı yanlısımasından kurtulun artık!"

Sosyalist İşçi, aylar önce şu vurguyu yaptı: Bugünün eylemini yarına ertelememek, hem seçim gününe militan bir şekilde hazırlanmak, eylemlerde yan yana gelme alışkanlığını kazanmak, hem iktidarın yıpranma, kitle temelini kaybetme hızını artırmak ve seçimleri yüzde

60'a yüzde 40 oranında kazanmayı garantilemek hem de seçimlerden sonra oluşacak siyasal iklimi, krizlerin faturasını emekçilere yüklemek için kullanmayı aklına getirecek olanları şimdiden uyararak için çok önemli.

Elbette, seçimler yaklaştığında, sadece "mücadeleye bak" çağrısı yapmak ve habire "meclisin burjuvazinin ağılı" olduğunu söylemek anlamsızdır. Sosyalistler güçleri ya da ittifak ilişkileri yettiği ölçüde o ağılın ezilenlerin ve işçi sınıfının kürsüsü olması için mücadele eder ve bu konuda en etkili mücadeleyi verebilecek devrimcilerin meclise girmesi için çabalar.

Sorun, meclisin sorunların çözüm adresi olduğu yanılgısına prim vermemektir.

Şimdi ise 28 Mayıs'ta bir seçim var: Bir yanda Kürt halkı, kadın özgürlüğünden yana olanlar, işçi sınıfı ve meslek örgütlerinin sola ve direnişlere yakın kesimleri, 1 Mayıs'ta yan yana gelenler, LGBTİ+'lar, Erdoğan'ın yenilmesi için birleşiyorlar!

Milyonlarca insan nefes almak istiyor.

Meclisteki aşırı sağcı, ırkçı atmosfere karşı silkelenecek ayağa kalkmak istiyorlar.

Bu mücadelenin parçası olacağız.

Ama aynı zamanda, Erdoğan'ın yenilgisinin sadece daha uygun zeminde mücadele etmek için bir başlangıç olduğunu savunacağız.

Erdoğan karşıtlığıyla göçmen karşıtlığını örtüştüren ırkçılara bir dakika bile taviz vermeyeceğiz.

Kılıçdaroğlu kazandığında da işçi sınıfına ekonomik bir saldırının başlayacağını anlatacağız.

Seçimlerde Erdoğan'ın yenilmesi, mücadele edeceğimiz zeminde bir değişiklik yaratacaktır.

29 Mayıs günü kapitalizme topyekun meydan okumanın daha kolay hale gelmesi için Erdoğan yenilmeli.

Egemen sınıfın krizinin derinleşmesi için Erdoğan yenilmeli!

Krizin faturasını ezilenlere yüklemek isteyenleri uyararak için Erdoğan yenilmeli.

Erdoğan yenilebilir. Şimdi umutla mücadele etme zamanıdır.

İKTİDAR VE MUHALEFETİN EKONOMİK YOLLARI AYNI YERE ÇIKIYOR

VOLKAN AKYILDIRIM

Finans piyasaları, her zaman isabetli tahminler yapmaz. Fiyatlandırmalar ve satın almalar, verilere dayanır. Veriler yanlış ise hamleler de duvara toslar.

14 Mayıs seçimleri öncesi ve sonrası yaşananlar bunun tipik bir örneği olabilir.

11 Mayıs gününün ikinci yarısında bir şeyler oldu:

■ Türkiye kapitalizminin, kredi risk primi bir anda düştü. 2018'den bu yana zirvelerde dolaşan bu veri, bir ülkenin aldığı kredilerin (yani borçları) geri ödemesi açısından riskleri gösterir. Yüksekse o ülke ekonomisi, dış yatırım ve krediler için yüksek risklidir. Düşük ise tam tersi.

■ Aynı gün Borsa yükselişe geçti. Kurun TL'nin değerini ayakta tutmak için Merkez Bankası tarafından baskılanması sonucu son 2 yılda küçük ve orta ölçekli yatırımcılar için Borsa yani şirketleri tahvillerini satın alma-satma öncelik yatırım aracı haline geldi. Yükseliş dönemlerini büyük düşüşler de izledi. Finans devlerinin spekülasyonları sonucu, birçok küçük yatırımcı kaybetti.

■ Kapalıçarşı denilen, bankalar dışındaki döviz borsasında dolar ve euro epey yüksekte satılmaya başlandı. Bu yaklaşık bir kaç aylık bir eğilimdi. Seçimler öncesi, dış yatırımcıların Türkiye pazarından kaçışı ve ekonomiyi döndürmek için "sıcak para" denilen gerekli dövizin bulunamaması sonucu bu oldu.

Neden bir günde böyle şeyler oldu? Çün-

kü en güvenilir araştırma şirketleri olarak gösterilenlerin anketlerinde Kılıçdaroğlu açık ara farkla kazanacak olarak gösterildi. Bunu veri olarak kullanan finans piyasaları, Kılıçdaroğlu'nun başkanlığına satın aldı:

■ Kılıçdaroğlu, Batı kapitalizmi ile uyumlu olacağını söylüyor, Rusya'yı nefes alıyordu. Ayrıca 300 milyar dolar "temiz" para getireceğine, yani uluslararası finans kuruluşlarına başvurulacağını duyurmuştu.

■ Millet İttifakı'nın ekonomide öne çıkan isimleri - ki bazılarının bakan olacağı bile ileri sürüldü - "ortodoks" denilen klasik neoliberal yöntemi uygulayacaklarını duyurdu. Faizleri yükseltmek, Merkez Bankası'nı özerkleştirmek ve "reform" adı altında bütçe kesintilerine gitmek gibi.

15 Mayıs sabahı ise Erdoğan'ın önde çıkması üzerine rüzgar tersine döndü.

■ Kredi risk primi, son altı yılın en yüksek seviyesine çıktı.

■ Borsa düşüşle kapandı. Özellikle Türkiye'nin dış tahvillerine yatırım yapanlar kaçtı.

■ Kur ise yüksekliğini korudu ve ertesi gün turmanma eğilimi gösterdi.

Bütün bunlar Sosyalist işçi okurlarını neden ilgilendiriyor?

■ 2023'ün geri kalan aylarında 196,3 milyar ABD doları dış borç geri ödemesi var. Bu yekunun önemli bölümünü şirketlerin borçları oluşturuyor.

■ Türkiye kapitalizminin toplam dış borcu 448 milyar dolar seviyesine ulaştı. Geri

ödemeler, ana parayı kapatmaktan çok, faizlerin döndürülmesi.

■ Kurulu düzen, dış kredilere bağımlı olarak sürdürebildiği için büyük bir dış borca ihtiyacı var.

Biz işçilerin 2018'den bu yana yaşadığı ağır ekonomik sıkıntıların nedeni tam da bunlardır. Borçlarını kapatamayan iktidar, günü birlik tedbirler ve Hazine'nin rezervlerini eritmek pahasına ilerledi. Tek amaçları vardı: Öncelikle bankaları korumak ve güçlendirmek, ardından en büyüğünden en küçüğüne kapitalistleri desteklerle ayakta tutmak.

Peki bu ekonomik yol nereye çıktı? Bizlere ödetilen yüksek vergilere, dayatılan düşük ücretlere, başını kaldıran işçilerin kolluk tarafından ezilmesine ve grev yasaklarına, işçilerin türlü yollarla birbirlerine düşürülüp ortak mücadeleden uzak tutulmalarına. Ve hayat pahalılığına.

Peki 2. turda Kılıçdaroğlu etrafında toparlanan sermaye partileri ne öneriyor? Hemen hemen aynı şeyi. Londra'da "tefecî" tabir edilen dev finans kuruluşlarından birinde yöneticilik yapan eski bakan Mehmet Şimşek'in dolaptan çıkarılıp, seçim mitingine götürülmesi Erdoğan yönetiminin ekonomiye yaklaşımını da özetliyor.

Sandık ne gösterirse gösterirsin, iktidar tarafından varlığı inkar edilen ekonomik kriz, olduğu gibi yerinde duruyor. Sermaye partileri dışında işçilerin sesi olacak güçlü bir siyasi hareket olmadan, tabanda mücadeleler yaşanmadan durum değişmeyecek.

LGBTİ+'LARIN HAYATI ÖNEMLİDİR

ATILLA DİRİM

14 Mayıs'ta yapılan meclis seçimlerinde, LGBTİ+'lar bakımından hiç de iç açıcı olmayan bir tablo ortaya çıktı.

Mecliste AKP, MHP, Yeniden Refah, Hüda-Par ve Saadet Partisi gibi homofobik olduklarını açıkça ifade eden, seçim kampanyalarında ailenin korunması adı altında LGBTİ+ varlığını sapkın bir tehdit olarak hedef gösteren partiler yer alıyor. Bunların arasında bulunan Yeniden Refah, ittifaka katılmak için LGBTİ+ derneklerinin katılımını şart koşmuştu. Hüda-Par ise LGBTİ+ ve kadınların hak ve özgürlüklerini yok etmeye kararlı görünüyor. Diğer partiler de LGBTİ+ nefreti saçmakta birbirleriyle yarışır durumda. Faşist parti MHP oylarını beklenmedik

bir şekilde yükseltti.

Bu durumda ne yapmalı? Böyle bir meclis aritmetiği içinde Kemal Kılıçdaroğlu'nun ikinci turda başkan seçilmesi, LGBTİ+ ve kadınların elini bir nebze olsa rahatlamasını sağlayacaktır. Bundan ötürü ikinci turda Kılıçdaroğlu'nun kazanması için azami çaba sarf edilmesi gerekir. Ancak bu asla yeterli değildir. Hak ve özgürlükleri savunanların LGBTİ+ ve kadın hareketinin yanında olması, bu hareketlerin örgütlerini güçlendirmesi, olası saldırıları göğüsleyecek antifaşist bir cephe kurmak için kolları bir an önce sıvamaları gerekir.

Önümüzdeki ay Onur Ayı kutlamaları yapılacak. Geçtiğimiz sene Onur Ayı kutlamaları yasaklanmış, yapılmaya çalışılan yürüyüşlere polisler saldırmış, çok sayıda LGBTİ+ gözaltına alınmış, bir kısmı hakkında dava açılmıştı. Ankara'da Onur Yürüyüşü yapmaya çalışanlara sadece polis değil, polis denetimindeki faşist çeteler de saldırmıştı. Bu sene de Onur Yürüyüşünün düzenlenmesi halinde, olası bir polis ve faşist çete saldırısına karşı LGBTİ+'lar sahada fiilen desteklenmeli, geçen sene olduğu gibi yalnız bırakılmamalıdır. Bu, antifaşist bir cephe için iyi bir başlangıç noktası olabilir.

Taksim'de yasaksız Onur Yürüyüşleri'nden bir kare

TRUMP CİNSEL TACİZ SUÇLUSU

Eski ABD Başkanı Donald Trump, yazar E. Jean Carroll'a cinsel istismarda bulunduğu gerekçesiyle 5 milyon dolar tazminat ödeyecek.

Aşırı sağcı Trump, aynı zamanda kadın düşmanı görüşleriyle biliniyor.

Milyarder kapitalist hakkında yaklaşık 30 yıl önce kendisine tecavüz ettiği ve iftira attığı iddiası ile 25 Nisan'da açılan davada görevli olan 3'ü kadın 9 kişilik jüri kararını verdi. Jüri, yaklaşık 3 saatlik tartışmasının ardından Trump'a tecavüz yerine cinsel tacizden ceza verdi.

Trump, kararı "cadı avının devamı" olarak yorumladı. İrçki kapitalist, daha önce yazar E. Jean Carroll için "tipim değil" demişti. Kadın düşmanı çok sayıda yorumu olan Trump iktidara geldiğinde ABD'de milyonlarca kadın sokaklara protesto için dökülmüştü.

Trump hakkında halihazırda bir dizi başka soruşturma da devam ediyor. Senato baskınındaki rolü, Georgia eyaletinde seçim sonuçlarını değiştirmeye çalışması ve Beyaz Saray'da kalması gereken gizli belgelerin Florida'daki malikanesi Mar-a-Lago'ya götürülmesi gibi soruşturmalar öne çıkıyor. Ayrıca Stormy Daniels'a aralarındaki ilişkiyi gizli tutması karşılığında yaptığı "sus payı" ödemesiyle ilgili hakim karşısına çıkmıştı.

Donald Trump, bütün bunları bir sonraki başkanlık kampanyasının başlangıcı için siyasi malzeme yapıyor ve kendisini mağdur göstermeye çalışıyor. Bu pislik kapitalistin işini elbette ABD mahkemeleri değil işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin mücadelesi görecektir.

ARAP DEVLETLERİ, KATİL ESAD'LA YAKINLAŞMAK İSTİYOR

Suriye'de ayaklanma - 2013

Ülkesinde başlayan ayaklanmayı yüz binlerce kişinin öldüğü kanlı bir karşıdevrimle bastıran diktatör Beşar Esad, Arap Birliği ülkelerinin arasındaki yerini yeniden aldı.

Suudi Arabistan'ın davetiyle toplantıya katılan Baas rejimi, böylelikle uluslararası arenadaki izolasyonunu yıkma yolunda bir adım attı.

Arap Birliği ülkeleri 2011 yılının Kasım ayında Suriye'nin üyeliğini askıya almıştı. Bunun gerekçesi protesto gösterilerine vahşi bir şiddet uygulanmasıydı.

Esad, diktatörlük yönetimine isyan eden yurttaşlarını yıllarca bombalarken, özellikle 2015 yılının ardından Rusya'nın ülkeye yerleşerek verdiği aktif askeri desteğin yanı sıra İranlı milislerin de çabalarıyla muhalefeti ezmeye başladı.

BAE ve Suudi Arabistan gibi ülkeler ayaklanmanın başında muhalefet içerisindeki mezhepçi silahlı gruplara destek vererek, Suriye'nin geleceğinde söz sahibi olmaya çalıştılar. Bu proje başarılmayınca katil Esad'la ilişkileri

normalleştirmeye başladılar. Önce BAE 2018 yılında Baas diktatörlüğüyle ilişkiler kurmaya başladı. Bahreyn, Suudi Arabistan, Mısır ve Ürdün de bu konuda adımlar atıyorlar. Arap Birliği'ne dönüşe yalnızca Fas, Katar ve Kuveyt şerh koydu.

Türkiye de yakın dönemde Moskova'da Baas rejimi ile dışişleri bakanları düzeyinde bir araya gelmişti.

Esad rejimi uluslararası diplomaside meşruiyet kazandırılması gereken saygın bir devlet değil, tam

aksine barışçıl protesto gösterilerine uyguladığı şiddet, gerçekleştirdiği katliamlar, şehirlere yağdırdığı varil bombaları ile eli kanlı bir diktatörlüktür. Ülkeyi yüz binlerce kişinin hayatını kaybettiği bir iç savaşa sürüklemiştir. Suriye'de demokratik bir sürecin başlamasının ilk yolu Esad rejiminin gitmesidir. Ayrıca bütün büyük emperyalistler ve bölgesel yayılmacı güçler Suriye topraklarından çekilmeli, ülkenin geleceğine halkın kendisi karar vermelidir.

İNGİLTERE'DE POLİSİN YETKİLERİ ARTIRILYOR

Kral III. Charles'ın tahta çıkış gününde monarşi karşıtı göstericilerin gözaltına alınması, İngiltere'de polisin genişletilen yetkilerini tartışmaya açtı.

Ülkede 2022 yılında polise geniş yetkiler tanıyan "Polis, Suç ve Ceza Yasası", muhafazakâr Tory hükümetinin sağa doğru attığı otoriter bir adımı temsil ediyordu. Bu yasayla polisler protestoları gösterilerine müdahale edebilmesinin olanakları açılıyor, sokaklarda insanları durdurup arama yapma hakları genişletiliyordu. Bu tasarının birçok daha sert maddesi, kamuoyunun baskısı sonucu Lordlar Kamarası'nda reddedilmiş ve yasa tasarısı törpülenmişti.

Ancak sağcı hükümet benzer yasaları çıkarılmaya devam ediyor. Bu sefer Lordlar Kama-

rası'nda törpülenemeyecek şekilde yürürlüğe konulan Kamu Düzeni Yasası'nda, daha önce kabul ettirilemeyen kimi maddeler, örneğin iklim hareketlerini hedef alan, polisin, yol kapatma ve yavaş yürüyüşlerle "insanları mağdur eden" taktiklere başvuran "bozguncu azınlıklara" ne zaman müdahale edileceği konusunda "daha fazla esneklik ve netlik" sağlanması planlanıyor. İklim hareketleri ve insan hakları örgütleri yeni yasayı, protesto hakkına doğrudan saldırı olarak tanımlıyor.

Nitekim yasanın sonucunda kralın tahta çıkma törenini protesto eden 64 kişi gözaltına alındı. Polis teşkilatından yapılan yazılı açıklamada bu kişilerin, yanlarında kendilerini bir yere zincirlemeye yarayabileceği düşünülen bazı eşyalar bulunduğu ve bu yolla taç giyme törenini sekteye uğratabilecekleri

kuşkusıyla gözaltına alındıkları kaydedildi. Ancak daha sonra bunun ispatlanamadığı da kabul edildi. Bir gösterici polislerin evinin kapısına kadar gelip kendisinden özür dilediğini aktardı.

İngiltere Başbakanı Sunak, protesto hakkına saldırıları, "azınlığa karşı çoğunluğu koruma" gibi anlatıyor ve gösteri yapmanın "mutlak bir hak olmadığını" savunuyor.

Küresel kapitalistler bugün dünyada yaşanan mücadelenin "liberal demokrasiler" ile "otoriter rejimler" arasında olduğunu iddia ededursun, Batılı kapitalist ülkeler de işçi sınıfının ve ezilenlerin direnişlerine karşı aynı taktikleri hayata geçiriyor. İngiltere'nin yanı sıra Fransa'da da mezarda emeklilik yasasına karşı mücadele edenler birçok yerde polis şiddetiyle karşılaşıyor.

ABD'NİN UKRAYNA SALDIRISI KONUSUNDA ŞÜPHELERİ VAR

Savaşta, yerle bir edilen Ukrayna şehirleri oldu

ALEX CALLINICOS

Üzerine pek çok abartılı söz üretilmiş olan Ukrayna'nın Rusya işgaline karşı taarruzunun başlamış olduğunu söyleyebiliriz. Savaşta her daim olduğu gibi bunun sonucu da, Prusyalı büyük askeri düşünür Carl von Clausewitz'in sözleriyle, "ya daha büyük ya da daha küçük bir belirsizlik bulutuna sarılı" olacak şüphesiz.

Ukraynalılar hem moral avantaja hem de ABD ve NATO'daki müttefiklerinin tedarik ettiği ağır silah sistemlerine sahipler. Bu tedariklerin sonucusu İngiliz uzun menzilli kruz füzeleri ve saldırı amaçlı İHA'lar. Ancak ciddi sayısal üstünlüğe sahip Rus kuvvetlerinin de saldırıya hazırlanacak bolca zamanı vardı.

Kesin olan tek bir şey var, o da bu son müsabakanın daha çok ölüm, daha çok sakatlanma ve iki taraftan savaşçıların imhası sivillerin iki savaş alanı arasında sıkışması ve Ukrayna şehirlerinin Rus füze saldırılarının altında kalacak olması.

Bu bahsi kaybetmek iki tarafın liderleri için ne anlama geliyor? Vladimir Putin kendi rejiminin tüm geleceğini Ukrayna'da kazanılacak bir askeri zafer ihtimaline bağlamış durumda. Volodimir Zelensky ise Rusya işgali altındaki tüm toprakların, yani Rusya'nın 2014'te işgal etmiş olduğu Kırım yarımadası da dahil

olmak üzere Ukrayna topraklarının yüzde 18'ini yeniden fethetmeyi amaçlıyor.

Ne var ki *Financial Times*'ın bildirdiğine göre, "kapalı kapılar ardında, aktaran muhabirin 'son derece gerçekçi ve pragmatik' bir tavırla konuştuğunu ifade ettiği, Kiev'den üst düzey bir yetkilinin, Ukrayna'nın tüm işgal altındaki toprakları geri almasının, en azından bu yıl içinde son derece zayıf bir ihtimal olduğu görüşü var."

Bu büyük olasılıkla Biden yönetiminin Ukrayna'nın askeri kapasitesine dair konuşmalarını yansıtıyor. İhbarcı bir Ulusal Muhafızın Discord'da açıkladığı verilere göre, ABD istihbaratının raporları, en başta bir taarruz eylemini desteklemek için elzem olan hava gücü olmak üzere bir dizi zayıflığın altını çiziyor. Dahası, Cumhuriyetin kontrolünde bulunan temsilciler meclisi, Ukrayna'nın savaşın ilk yılında aldığı ölçekte bir yardımı desteklemesi pek olası görünmüyor.

ABD politikası, *Washington Post*'un geçtiğimiz Şubat'ta raporladığı üzere, "Putin'le masaya oturmadan önce olabildiğince çok toprağı geri alacak şekilde Ukrayna'yı güçlendirmek" olmaya devam ediyor. Fakat *Financial Times*'a göre, "bazı ABD devlet yetkilileri, meclise ve Amerikan kamuoyuna yeni askeri yardımları bir bütçe kalemi olarak satabilmeleri için Ukray-

na'nın sahada somut başarılar elde etmesi gerektiğini söylüyorlar."

Bu tutum, ABD dışişleri bakanı Anthony Blinken'in Zelensky ve Çin başkanı Xi Jinping arasında geçtiğimiz Nisan ayının sonlarında gerçekleşen telefon konuşmasına yönelik temkinli yaklaşımını açıklamaya yardımcı olacaktır. Xi, Avrupalı liderlerden, özellikle de Alman Oskar Scholz'un ve Fransız Emmanuel Macron'un, Rusya ve Ukrayna arasında aracılık yapması yönündeki sürekli baskıya yanıt veriyordu.

Blinken bu görüşmeyi "olumlu bir şey" olarak değerlendirmişti. Bunun muhtemel sebebi Washington'un Xi tarafından önerilen bir barıştan caymanın Putin için çok daha zor olacağını düşünmesiydi. Zira Rusya Batının ambargosu sonucunda Çin'e gittikçe artan bir ekonomik bağımlılık geliştirmiş durumda.

Alman eleştirel sosyolog Wolfgang Streek, ABD'nin "Avrupa'yla yarım kalmış olan muhasebesini yerel hükümetlere havale ettiği" sonucuna dahi varabileceğimiz önermesinde bulunuyor. Vurguladığı nokta ise, "ABD'nin, Baltık ülkeleriyle ve Polonya'yla iş birliği yaparak, geçtiğimiz aylarda Almanya'yı, Avrupa'nın savaşa sunacağı katkıyı örgütlemek ve daha da önemlisi finanse etmek koşuluyla AB'nin liderliğine taşınmayı başarmış görünüyor"

olduğu.

Zelensky geçtiğimiz ay Berlin'i ziyaret ettiğinde Scholz 2.7 milyar avro ilave askeri yardım yapma taahhüdünde bulundu. Bundan yalnız bir gün önce ağır silah üreticisi Rheinmetall, devlete ait bir sanayi grubu olan Ukroboronprom ile işbirliği içinde Ukrayna'da tankların tamiri ve bakımı için bir fabrika kuracağını açıklamıştı.

Savaşı "Avrupalılaştırmak" ABD emperyalizminin kendi küresel hakimiyetine yönelik en büyük ve gerçek tehdide yani Çin'e odaklanmasına alan açacak. Ukrayna'daki savaş Rusya'ya kan kaybettiriyor. Savaş aynı zamanda Washington'un Avrupa ve Pasifik'teki müttefiklerini hem Çin'e hem de Rusya'ya karşı, genişleyen bir NATO bayrağı altında cepheleştirmesine olanak sağladı.

Bu oldukça karanlık bir tablo. Ve bunun maliyetini yalnızca top artığı olarak savaş alanında sürekli can veren Ukraynalılar ve Ruslar ödemeyecek. Dünya gittikçe daha da şiddetli biçimde rakip emperyalist devlerin mücadelesi arasına sıkışıyor. Biz iki tarafı da reddeden ve onların sitesini hedefine alan bir hareket inşa etmek zorundayız.

Çeviri: Deniz Güngören

KARAMSARLIĞA YER YOK! MÜCADELEYE DEVAM!

Kadıköy'de 8 Mart mitingi, Kadıköy

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP) cumhurbaşkanlığı ve milletvekili seçimlerinin ilk turunda ortaya çıkan siyasi tablo üzerine bir değerlendirme yayınladı.

DSİP'in değerlendirmesi şöyle:

14 Mayıs seçimlerinde ilk bakışta solun, demokratların ve işçi sınıfının canını sıkacak bir sonuç çıkmış gibi görünüyor. Sandıkların yüzde 99.01'i açılmış durumda ve cumhurbaşkanlığı yarışında Erdoğan yüzde 49.36 ile önde. Kılıçdaroğlu ise yüzde 44.99 oy oranıyla ikinci sırada. Sinan Oğan yüzde 5.21'le üçüncü sırada.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ikinci tura kaldı.

Seçimin meclis ayağında ise ittifaklarda iktidar ittifakı yüzde 49.31'le 321 milletvekili, ana muhalefet ittifakı ise yüzde 35.18'le 213 milletvekili kazanmış görünüyor.

Muhalefetin ellerini kollarını bağlamak

Öncelikle, devletin tüm olanaklarının iktidar ittifakının hizmetine sunulduğu bir seçim kampanyası yaşandı. Öyle bir boks maçı ki iktidar ringde Millet İttifakı'nın elini kolunu sımsıkı düğümleyip maça başladı ve üstüne üstlük hakem de iktidarla birlikte muhalefeti yumruklayıp durdu. Bu seçim gecesi de sürüp giden eşitsizlikti.

Hele Yeşil Sol Parti'ye yapılan sadece ellerini kollarını bağlamak değil, gözlerini de bağlamak ve sadece hakemin yardımını değil seyircilerin de yardımını alarak sürekli yumruklamak şeklinde oldu. Onlarca Yeşil Sol Parti üyesi seçim öncesinde gözaltına alındı, tutuklandı.

Devletin tüm olanakları Erdoğan'ın hizmetindeydi.

Devlet kaynakları, ordu, polis güçleri, devlet hazinesi Erdoğan'ın seçim kampanyasına amade şekilde süren bir seçim dönemi yaşandı.

Üstelik bu seçim gecesi süren bir haksızlık olarak yaşandı. Bir devlet kuruluşu olan Anadolu Ajansı, seçim verilerini iktidarın manipülasyon aygıtı olarak işledi.

Buna rağmen Erdoğan cumhurbaşkanlığı seçimini kazanamadı.

Daha da ötesi, seçimin en büyük kaybedeni, gerçekte Adalet ve Kalkınma Partisi.

AKP geriledi, Erdoğan güvenoyu alamadı

AKP 2018 seçimlerinde Türkiye genelinde toplam 20.621.531 oy almıştı, oy oranı ise yüzde 42.7'ydı. 14 Mayıs'ta ise AKP yüzde 35.43'e geriledi. Yaklaşık 7 puanlık bir oy kaybı söz konusu.

AKP hemen hemen ilk kez seçmenin karşısına çıktığı 2002 seçimlerinde aldığı oy oranına kadar (34,28) geriledi.

Erdoğan ise 2018 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde 26.330.823 oy almıştı. Erdoğan'ın oy oranı ise %52.59 idi. Şimdi, estirilen teröre rağmen aldığı oy yüzde 3 gerilemiş durumda. AKP ve Erdoğan açısından daha vahim olan ise en güçlü olduğu Karadeniz bölgesinde yüzde 8-9 puan oy kaybetmiş olması. Samsun'da 9, Sinop'ta ise 2018 seçimlerine göre AKP oyları 13 puan eridi. Trabzon'da yaklaşık 8 puan oy kaybetti.

AKP Kürt illerinde de oy kaybetti. Bitlis'te yüzde 44.82'den yüzde 37.4'e, Kars'ta yüzde 37'den, yüzde 25.5'e geriledi. Güneydoğu Anadolu bölgesinin toplamında 2018 seçimlerine göre yüzde 39.9'dan, yüzde 35.8'e geriledi. Doğu Anadolu bölgesinde ise yüzde 42.2'den yüzde 34'e geriledi.

Erdoğan ise seçimi birinci bitirmesine rağmen 2018 seçimlerinde yüzde 52.5 oranında oy almıştı, şimdi yaklaşık 3 puanlık bir gerileme söz konusu.

AKP'den giden oylar

Sorun, AKP'den giden oyların, Millet İttifakı'na değil, Cumhur İttifakı içindeki partilere yönelmiş olmasında. Tek kişilik bir parti olan Erbakan'ın oğlunun partisi neredeyse yüzde 3'lük bir oy oranına sahip oldu, YRP, Türkiye genelinde 1,5 milyondan fazla oy aldı, 5 milletvekili çıkarttı. Anket-

lerin yüzde 7 civarında gösterdiği MHP, geçen seçime göre 1 puanlık bir kayıp yaşasa da anketlere göre 3 puan daha yüksek oy aldı. "Kadınları sahiplendirme yasası" çıkaracağını söyleyen Hüdapar ise AKP listelerinden meclise girdi. Bu durum, Millet İttifakı'nın problemini de gözler önüne seriyor.

6'lı Masa'nın asli problemi, çok uzun süre, özünde sağa karşı sağ bir zemini inşa etmek, elbette burjuvazinin bir başka kesiminin programını savunduğu için işçi sınıfı ve ezilenlerin sorunlarını keskin bir şekilde gündemine almamak, bunun yerine onu da utangaç bir şekilde yaparak güçlendirilmiş parlamenter rejim diye bir şeyin arkasına saklanıp "eski" Türkiye'ye özlem ifade etmek, seçim takviminden çok önce, bir seçim olacağı kesinleştiği andan itibaren tüm mücadelelerden kaçıp her sorunu seçime havale etmek 6'lı Masanın stratejisinin çökmesine neden oldu.

Ana muhalefet korkunç ekonomik krize karşı sokak sokak bir mücadeleyi değil, elbette sandık gününü beklemeyi önerdi.

Yolsuzluklar ayyuka çıktığında, insanlara yine seçimi adres gösterdi.

Deprem felaketinin ardından iktidarın istifasını isteyen büyük mitingler önermek yerine, sorunu sandığa havale etti.

İnanılmaz boyutlardaki siyasal çürümeye karşı biriken öfkenin açığa çıkmasına izin vermedi.

Krizin faturasını net bir şekilde patronlara ödeteceğini ilan etmedi.

Ne açık açık Kürt sorununda çözümü savundu ne de göçmenlere yönelik olarak iktidar blokundan daha ileri politikalar savunabildi.

İktidar blokunun yozlaşmasına, çürümesine ve ekonomik krizin doğrudan iktidarın işini sandıkta görebileceğine inandı. Sınıf mücadelesinin yerine sağcı bir meclis aritmetiği hesapları yerleştirilince de iktidar blokundan kopması

muhtemel oylar 6'lı Masaya yönelmedi.

Bir araştırmacının ifade ettiği gibi "Anketlerde aşırı sağın seçmen kitlesinin bir kısmının mahcup olduğunu, yaptıklarının arkasında durmadığını görüyoruz ama aşırı sağ destekliyorlar bu ülkelerde çok genel ve yaygın bir durum." üstelik bu sadece Türkiye'ye özgü de değil. "Brezilya'da, Macaristan'da, Amerika'da da herkes kendi iç dengeleri yüzünden bu hatanın yapıldığını düşünüyor. Dört farklı ülkenin dördünde de aşırı sağın kazanımları anketlere yansımıyor, sandığa yansıyor."

Milliyetçiliğe karşı milliyetçilik, sağa karşı sağ alternatifler iktidar blokunun işine yaradı.

Böylece aşırı sağa karşı sağcı muhalefet hem meclis seçimlerinde başarısız oldu, çoğunluğu iktidara kattı hem de cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Erdoğan'ın gerisinde kaldı.

Milliyetçiliğe dikkat, göçmenlerle dayanışmaya

Uzun bir süredir AKP iktidarlarının yaptığı en büyük kötülüğün tüm siyasal alanı sağa çekmesi ve merkez muhalefetin de Erdoğan'ın açtığı bu sağcılaşma kapısından girmesi olduğunu vurguluyoruz. Seçimlerin en ağır sonucu muhalefette ya da iktidarda milliyetçilerin oylarındaki belirginleşme. MHP bir önceki seçime göre 1 puan düşse de yüzde 10, İYİP 2018 seçimleriyle hemen hemen aynı oy olan yüzde 9, Zafer Partisi yüzde 2.25, BBP yüzde 1. Cumhuriyetçi aday Sinan Oğan'ın yüzde 5.2, 2.800 bin oy almasını da ekleyince yüzde 25'lik bir "aşırı sağ", ırkçı, göçmen düşmanı oydan söz etmek mümkün.

Burada da defalarca vurguladığımız gibi seçimden önce ana muhalefetin göçmen düşmanı seçim kampanyası vurgularının olumsuz bir etkisi olduğunu görmek lazım. Muhalefet göçmen düşmanlığı yaptığında göçmenleri çok daha resmi bir düzeyde koz olarak kullanan iktidar ittifakı ve muhalefetin içinde göçmen düşmanlığı, özellikle Suriyeli düşmanlığı yapmak için kurulan partiler de meşru bir politik zemin bulmuş oldular.

Şimdi Sinan Oğan'ın ikinci tur pazarlığını seçim akşamı konuşmasında altını çizdiği göçmen ve Kürt düşmanlığı etrafında inşa edeceğini düşünürsek, hem iktidar hem de muhalefet saflarındaki ırkçı, milliyetçi ve göçmen düşmanı partilerin oylarının yüzde 23 civarında olduğunu aklımızda tutarsak, önümüzdeki dönemde hem ikinci tur cumhurbaşkanlığı seçimi mücadelesinde hem de seçimlerden bağımsız olarak tüm önümüzdeki dönem boyunca göçmenlerle dayanışmak ve ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı ses çıkartmak yaşamsal bir politik öneme sahip.

HDP/Yeşiller ve Sol'da gerileme

Sol seçmenin canını sıkan ilk gelişme, Yeşil Sol Parti'nin 2018'de aldığı yüzde 11.7'lik oy desteğini 3 puan kaybetmiş olması. Üstelik bunun sadece İstanbul bağlamında aldığımızda 4 puanlık bir kayıp olarak yansması çok daha tehlikeli bir gerileme.

İstanbul'da TİP'in aldığı yüzde 4'lük oy bu gerilemenin nedenleri hakkında bazı ipuçları verebilir. Fakat sadece İstanbul'da değil bölgede de Hakkari, Bitlis, Kars, Tunceli gibi illerin olduğu Kürt illerinde yüzde 32'den 4 puanlık bir düşüşle yüzde 28'e gerileme varken, Diyarbakır, Şırnak, Batman, Mardin gibi illerin olduğu Kürt illerinde 2018'e göre, yüzde 38.6'dan yüzde 34.9'a bir gerileme yaşanmış durumda.

Elbette bu gerilemenin bir nedeni HDP ve Yeşil Sol Parti üzerinde esen devlet terörü, yıldırma politikaları. HDP'ye yönelik kapatma davası nedeniyle Yeşil Sol Parti'nin son anda devreye girmesi, tanıtım eksikliği. Ama politik olarak, tuhaf bir ittifak mantığının hakim hale gelmesi, TİP'le yaşanan kriz, Kürtlerin batıda ittifak kurdukları güçlerin sosyal tabanlarının hemen hiç olmaması ve bu yüzden anlamsız bir ittifak görüşmeleri sürecinin Kürt yoksullarının ve halkın gözünde yabancılaştırıcı etkisi olması, Emek Özgürlük İttifakı'nın da sokakta mücadelenin yerine esas

olarak seçime endeksli bir mücadeleyi baz alması ve özellikle ırkçılık, milliyetçilik ve göçmen düşmanlığına karşı tam cepheden mücadele etmemesi önemli politik etkenler arasında. Öte yandan Yeşil Sol Parti'nin ana muhalefetle kurduğu ilişkide görünür olmamaya zorlanması, arka kapıdan, 6'lı Masa içindeki milliyetçilerin baskısı nedeniyle el altından görüşmelerin sürdürülmesi Yeşil Sol Parti açısından olumsuz bir sonuç yarattı.

Yine de bu kadar şiddetli bir baskıya rağmen Kürt halkının Kürt illerinde Kılıçdaroğlu'nu ezici bir şekilde desteklemesi, politikada verdiği sözü tutmanın ne demek olduğunu dostta da düşmana da gösteren önemli bir örnek olarak kayıtlara geçti.

Yeşil Sol Parti bir önceki seçime göre kaybettiği 5 vekilin dördünü TİP'e kaybetti. Kürtlerin ağırlıkta olduğu bu partinin emanet oylarla bu düzeye geldiğini savunan ulusalçıların seçim stratejisinin esas olarak Yeşil Sol Parti'den oy ve vekillik kopartmak üzere kurulmuş olması bir ittifak ruhu açısından kabul edilir gibi değil.

Şimdi mücadele zamanı: ırkçılığa, cinsiyetçiliğe ve sermayeye karşı

Mecliste şu anda açıkça kadın ve LGBTİ+ düşmanlığı yapan partiler var.

Mecliste göçmen düşmanlığı yapan birden çok siyasi figür var.

Mecliste otoriter eğilimlerini gizlemeyen iktidar blokunun çoğunluğu var.

İktidar partisi ve ortakları bütün seçim kampanyasını kadınlara ve LGBTİ+'lara dönük düşmanlık ve "aile" vurgusu ile inşa etti. Şimdi bu düşmanlığın daha sivri uçları olan YRP ve Hüdapar gibi partiler de mecliste yer alıyor.

14 Mayıs seçimlerinin ilk sonucu, siyasi figürlerdeki sağcıların sayısındaki artıştır. Siyaset, OHAL'in ilan edilmesi ve Türk usulü başkanlık rejiminin devreye girmesiyle daha da sağa kayıyor ve sağın sağında tehlikeli güçler kaslarını güçlendiriyor.

Ama mecliste her şeye rağmen Kürt halkıyla batıda işçi sınıfının eşit koşullarda kardeşlik ve sınıf dayanışması perspektifiyle mücadele edecek olan 62 milletvekili var.

Seçimlerde AKP en çok oy kaybeden parti.

Seçimlerde Erdoğan ilk turda kazanamadı.

Seçimler devletin tüm gücünü alan iktidar partisinin büyük gerilemesine, Erdoğan'ın ise güvenoyu alamamasına tanık oldu.

Bunun bir nedeni var. Tüm devlet olanaklarını, seçim gece-si verileri halka ulaştırmakla yükümlü ajansların kumpaslarını dahi arkasına alan iktidar blokunun karşısında uzun bir süredir devam eden direnişler var:

Onların yenilgisini sağlayamasa da tam çaplı zafer kazanmalarını engelleyen tüm zor koşullarda direnen, eylem yapan, hakkını arayan, yasaklanan grevlerini grev yaparak aşmaya çalışan, mitingler düzenleyen, kamu çalışanlarından, kurye işçilerine, metal işçilerinden belediye çalışanlarına kadar işçilerin direnişidir. Şiddete uğrayan, öldürülen, pandemide hepimizin can güvenliği için en ön cephede savaşmasına rağmen hakkı tanınmayan, düşmanlaştırılan sağlık çalışanlarının gücüdür. Cinayetlere, şiddete, baskıya ve bu cinayetleri sistematik hale getirmek için düzenlenmiş hukuki mekanizmaya, siyasa vurdumduymazlığa rağmen direnişten asla vaz geçmeyen, her cinayetin ardından cinayeti işleyen adamların yargılanması için çabalayan, her önemli günde caddeleri on binler halinde dolduran, İstanbul Sözleşmesi için mücadeleden bir an vazgeçmeyen kadınlardır. Kürtlerin direnişidir. Binlerce temsilcisi, vekili, belediye başkanı uydurulmuş terör suçlamalarıyla hapse atılanların geri adım atmaması, Demirtaş, Kışanak gibi temsilcilerinin zindanlardan yükselttikleri umudun Kürtle-

rin asla gerilemeyen kitlesel gücüyle örtüşmesidir. Haklarında söylenen yalanlara, sürekli düşmanlaştırılmalarına, ardı arkası kesilmeyen linç girişimlerine rağmen, yardıma muhtaç insanlar değil işçi sınıfının bir parçası olduğunu gösteren göçmenlerin varlığı, cesareti, hayatta kalmak için gösterdikleri inanılmaz çabalardır. İktidarın göçmenleri bir pazarlık aracı olarak kullanmasının yarattığı kirli iklimi teşhir ederek ve aynı zamanda muhalefetin yalanlarına da net bir şekilde işaret ederek mücadele eden göçmen dayanışma ağlarıdır. KHK'lıların ölüm kalım mücadelesi, barış imzacılarının mahkemelerde verdiği savunmalar ve geri adım atmayan savaş karşıtlıkları, ekonomik krize karşı barınmıyoruz diyerek sokaklara çıkan öğrenciler, sürekli dışlanan, aşağılanan, hakarete uğrayan ve varoluşları düzene yönelik tehdit sayılarak hedef gösterilen LGBTİ+'ların direnişi, köyleri, dereleri, yaşadıkları topraklar inşaat şirketlerinin kar hırsı için katledilen köylülerin, çevre aktivistlerinin, iklim krizini durdurmak isteyenlerin, ağaçları ya da bir gölü korumak için verdikleri ve sık sık jandarma saldırısıyla yüzleştikleri hareketleri, Soma'da katledilen ardından da cezalandırılmaya çalışılan madencilerin mücadelesi, iş cinayetlerine karşı ses çıkartanlar, çocukların istismar edilmesine karşı mücadele edenler, Çorlu tren kazasından sonra haklarını aramaktan vaz geçmeyen ailelerin mücadelesi, Gezi direnişini darbe girişimine çevirmeye çalışan mahkemeye Gezi tutsaklarının verdiği yanıtlar, insan hakları örgütlerinin ve aktivistlerinin işkence ve kötü muameleye karşı sürekli ses çıkartması, Cumartesi Anneleri'nin geri adım atmayan direnişi, tüm yıldırma politikalarına rağmen polis şiddetini göze alarak her habere her direnişe yetişmeye çalışan gerçek gazetecilerin varlığı, 19 Ocaklarda Hrant Dink'i öldüren mekanizmayla yüzleşmek için ısrarla sürdürülen anmalar, 24 Nisan soykırım anmaları ve bu konuda gösterilen çabalar, siyasal kutuplaştırmaya prim vermeyen ve laik dindar bölünmesini güçlendirmek isteyenlere karşı bir arada yaşamının önemini vurgulayan hareketler, Boğaziçi'nde hala süren direniş, fakirin cebinden alıp zengine veren iktidar mekanizmasının her bir adımını teşhir eden gazeteler, örgütler, aktivistlerin ısrarlı kavgası, hayvan hakları için yan yana gelen ve iktidarın bu alandaki tutumunu sürekli teşhir edenlerin dayanışması, birçok sanatçının çok zor zamanlarda sözünü söylemekten çekinmemesi ve on binlerce insanın katıldığı konserlerde tutuklu olan arkadaşlarımızla dayanışması, hukuki ilkelere ayaklar altına alındığı sayısız davada kelimenin tam anlamıyla mahkemelerde demokrasi dersi veren demokrat avukatların ve baroların varlığı, ırkçı futbol taraftarlarına karşı sesini yükselten ırkçılık karşıtlarının varlığı, krizin faturasını ödemeyeceğiz diyen sendikaların tabanındaki emekçiler, yıllardır sürdürdükleri bazen sesli bazen sessiz direnişle haklarını almak konusunda çok önemli bir adım atan EYT'lilerin örgütlenmesi ve daha sayısız örneklerle anılabileceğimiz mücadele alanlarında ayakta duran emekçiler varlar, var olmaya da devam ediyorlar.

Şimdi umutsuzluğa kapılmanın değil, AKP-MHP-devlet ittifakını cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ikinci turunda sandığa gömecek kararlılıkla silkelenenin, ayağa kalkmanın ve hızla harekete geçmenin zamanıdır.

Sosyalistler açısından bu mücadelede göçmen düşmanlığına karşı göçmen dayanışması, cinsiyetçi ve fobik ayırmacılığa karşı kadınların ve LGBTİ+'ların dayanışması, ırkçılığa karşı halkların dayanışması ve patronlara karşı emekçilerin dayanışmasından asla taviz verilemez.

Seçimi, bir toplama çıkarma işlemi olarak değil bir mücadele alanı olarak görmek ve Erdoğan iktidarından kurtulup derin bir nefes almak için, Kılıçdaroğlu'nun seçimi kazanması için hiçbir sağcılığa prim vermeyecek bir kampanyayı, tüm ezilenlerin omuz omuza örgütlenmesini inşa etmek en önemli görevimiz olacaktır.

Kazanmak mümkün!

EKO-FAŞİZM: EKOLOJİ HAREKETİNE SIZAN FAŞİST TEHDİT

ÖZDEŞ ÖZBAY

Kemal Kılıçdaroğlu, 14 Mayıs seçimlerinden kısa bir süre önce “Sığınmacılar. Kaçaklar.” Başlıklı bir video paylaştı. Kılıçdaroğlu bu paylaşımında açıkça ırkçılık yaptığı gibi bu argümanlarına gerekçe olarak eko-faşizmin klasik argümanlarını kullandı. Şöyle dedi Kılıçdaroğlu:

“Bizim sığınmacı sorunumuz, temelde bir kaynak sorunu. Kimseyi korkutmak değil amacım, ancak açık konuşmam gerekiyor. Bütün analizler gösteriyor ki, önlem almazsak Fırat ve Dicle önümüzdeki 20 yıl içinde kuruma riski ile karşı karşıya kalacak. Bu durum, sadece Türkiye’nin Güney Doğu Bölgesi’nde tarımın zarar görmesi, hidroelektrik santrallerimizin işlevini kaybetmesi ve ciddi bir susuzluk yaşanması anlamına gelmiyor. Hem Türkiye hem güney komşularımız, Suriye ve Irak’ta yaşayan toplam 60 milyondan fazla insanın kıtlık ve susuzlukla karşı karşıya kalması demek. Önlem almazsak Suriye ve Irak’tan aç mültecilerin Türkiye’ye akın etmesi demek.”

Kılıçdaroğlu bu videosunda mesele ırk sorununu değil dese de belli ki ırksal bir sorun çünkü aksi halde Suriye ve Irak’ta kıtlık ve susuzluk yaşayacak 60 milyonun ölümünü engellemek için bölgede barışı sağlamayı, Türkiye’nin Dicle ve Fırat üzerindeki barajlarıyla tuttuğu yüksek miktarda suyu serbest bırakmayı ve iklim kriziyle mücadelede hızla sıfır karbon politikalarına geçeceğini söylemesi gerekirdi.

Kılıçdaroğlu’nun 14 Mayıs öncesi Suriyelileri yine “ırkçı olmayan şekilde” geri göndereceğini açıklaması göçmen karşıtı faşistlerin adayı Sinan Oğan’ın beklenenden fazla oy alarak seçimin kaderini belirleyecek kişi olmasına neden oldu. Yukarıdaki sözleri ise Türkiye’deki iklim ve çevre hareketi içerisine faşistlerin sızmasını sağlayacak tehlikeli bir kapı aralıyor.

Eko-faşistler

Eko-faşizm aslında faşist hareketin ekolojik hareketine sızması, kendisini bu yeni, büyük ve genç toplumsal hareket içerisinde örgütlemesini ve kendisine ekolojik alanının bazı argümanlarını ve tartışmalarını paravan yaparak propaganda yapması anlamında kullanılıyor. Eko-faşizm, ekolojik hareketine tam da Kılıçdaroğlu’nun yaptığı gibi hareketin sağ unsurları tarafından yaygınlaştırılan kavramları kullanarak sızıyor.

Eko-otoriter de denilen, içerisinde merkez sağ ve eko-faşistlerin de yer aldığı küme kendisini üç ana argümanda ortaya koyuyor; demokrasi, göçmenler ve aşırı nü-

fus. Örneğin, Alman Yeşiller Hareketi ve Partisi üzerinde oldukça etkili olan Hans Jonas 1979’da yazdığı *Sorumluluk İlkesi* kitabında liberal demokrasinin ekolojik krizi çözme konusunda yetersiz kaldığını vurgulamıştı. Jonas, demokrasiler kısa dönem seçim sonuçlarına odaklandıkları için uzun dönemli politikalar gerektiren ekolojik sorununu çözmekten uzaktır diyordu. İkinci Dünya Savaşı sonrası yeraltı grupları haline gelen faşist hareketler, 1968 Hareketi sonrasında ortaya çıkan çevre hareketleri içerisinde bu gibi fikirler nedeniyle yer bulmaya başlamıştı. Günümüzde ekolojik hareketindeki en etkili isimlerden olan ve geçen yıl hayatını kaybeden bilim insanı ve Gaia hipotezinin sahibi James Lovelock, 2010 yılında “En iyi demokrasiler bile, büyük bir savaş yaklaştığında, demokrasinin şimdilik beklentisi gerektiği konusunda hemfikirlerdir. İklim değişikliğinin bir savaş kadar ağır bir sorun olabileceğini hissediyorum. Bir süre demokrasiyi beklemeye almak gerekli olabilir.” demişti. Makul gibi görünen bu fikirler genç iklim hareketi içerisinde faşistlerin yer bulmasına kapı aralıyordu.

Göçmenler ve aşırı nüfus argümanları ise ele ele giden iki argüman. Bu argümanlar, göçmenlerin Batı uygarlığını istila etmekte olduğunu, zaten çok kalabalık olan dünya nüfusunu “medeni” beyazlardan daha fazla üreyerek daha da artırdıklarını ve gezegenin kaynaklarını yok ettiklerini anlatıyor.

Bu teorilerin ekolojik hareketi içerisine sızmasının tehlikeli sonuçlarını da yakın zaman önce yaşadık. 2019 yılında Yeni Zelanda’nın Christchurch şehrinde bir camiye elinde otomatik silahla saldıran faşist katil Brenton Harrison Tarrant, 51 kişiyi öldürmüştü ve öncesinde 74 sayfalık bir manifesto yayınlamıştı. Kendisini bu manifestoda “etno-milliyetçi bir eko-fa-

şist” olarak tanımlıyordu. Katliamı gerçekleştiren nedenleri arasında “istilacı göçmenleri durdurmak” vardı ama ayrıca “kutsal vatan toprağını” ve sınırlı “doğal kaynakları” da korumak iddiasındaydı.

Bu katliamdan sadece birkaç ay sonra da ABD’nin Texas eyaletine bağlı El Paso kentinde bir başka faşist Patrick Crusius, markete silahıyla girerek çoğu Latin Amerikalı 23 kişiyi öldürmüştü ve yine geride bir manifesto bırakarak kendisini “eko-faşist” olarak tanımlamıştı.

Bu iki faşisti de göçmenlere karşı harekete geçiren temel teori Büyük Yer Değiştirme (Great Replacement) teorisiydi. Yani göçmenlerin beyazların ülkelerine gelerek ve burada çoğalarak beyazları azınlık durumuna düşürmeleri tehdidi. Bu iki yönlü teori hem göçmenleri ve nüfus artışını hem de vatan topraklarını savunmak gerektiğini anlatıyor.

Türkiye’de eko-faşizm bir tehdit mi?

Türkiye’de de son yıllarda AKP iktidarına karşı en önemli mücadele alanlarından biri çevre ve ekolojik mücadeleler oldu. Köylerinde zeytinliklerini, toprağını, suyunu, ormanını; maden şirketlerine, HES şirketlerine, imar projelerine karşı savunan yerel mücadeleler son derece yaygın. İklim hareketi ise dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi henüz kitlesel değil ama yine de büyük kentlerde zaman zaman sokağa inebilen bir aktivistler ağı var. Hareketin küçüklüğü ve kırsal bölgelerdeki ağırlığı Türkiye’de eko-faşizmin yükselbileceği bir zemin sunuyor. Hatta bu durumun ön sinyallerini yakın zamanda maalesef yaşadık.

Çanakkale’de Kanadalı altın madeni şirketine karşı mücadelede zaman zaman milliyetçi gruplar meselenin yabancı sermayeye karşı vatan toprağını savunmak

olduğunu öne çıkarmıştı. Geçen yaz yaşanan Marmaris orman yangınlarında, yangının PKK’liler tarafından çıkarıldığı söylentisi tehlikeli bir ırkçı linç girişimine neden olmuştu. Eli sopalı faşistler Diyarbakır plakalı araçları yolda durdurmuş ve saldırılar yaşanmıştı.

Şimdi de Kılıçdaroğlu, ülkede zaten göçmenlere karşı artan bir önyargı ve ırkçı ayrımcılık varken Zafer Partisi gibi faşistler için yeni argümanlar veriyor. Jonathan Neale adeta Kılıçdaroğlu’nun bu sözlerini öngörmüş gibi şunları yazmıştı *Söndür Ateşi* kitabında “Ekolojik bir serbest düşüş dünyasında eşitsizliği muhafaza etmek görülmemiş ölçüde gaddarlığı gerektirecek. Yeni egemenlerimiz yeni ırkçılıkların ateşini harlayacak. Bize duvarın öte tarafında yaşayan aç ve evsiz sürülerin neden dışarıda bırakılmaları gerektiğini açıklayacaklar. Üzülerek de olsa neden onları vurmamız ya da boğulmaya terketmemiz gerektiğini anlatacaklar.”

Kılıçdaroğlu bir faşist değil ama bu söylemleriyle faşistlere kapı aralıyor. Sinan Oğan ve Ümit Özdağ gibi faşistlerin bu argümanları sahiplenerek genç ekolojik aktivistlerine ulaşmalarına adeta fırsat sunuyor. Henüz bunu yapamıyorlar çünkü dünya genelinde iklim ve ekolojik hareketi son derece radikal. İklim hareketi, 2050 yılında 200 milyonu bulması beklenen mültecilerin küresel bir sorun olduğunu, bunun ulusal ve güvenlikçi politikalarla durdurulamayacağını söylüyor. İklim adaleti isterken göçmenler için sınırların her yerde açılmasını da istiyor. Irkçılığa karşı tavır alınıyor. “İklim adaleti sosyal adalettir” diyor ve “İklimi değil sistemi değiştir” diyerek kapitalizmi hedef alıyor. Kılıçdaroğlu ise kesinlikle yanlış yöne bakıyor.

ONLARIN KÂRLARI BİZİM ÖLÜLERİMİZ

ÇAĞLA OFLAS

Maraş merkezli depremde on binlerce insanın ölümü karşısında, ülkeyi yönetenlerin vurdumduymazlığı ile meydana gelen vahim tablo karşısında büyük bir öfkeye kapıldık. Oysa kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olduğu yaşamında güvenlik tedbirlerinin alınmaması sonucunda da binlerce insan yaşamını kaybetmekte. Uluslararası Çalışma Örgütü'ne (İLO) göre dünyada 2 milyondan fazla insan çalışırken ölüyor. Her gün 6 binden fazla insan patronların kar hırsı uğruna ölüyor. Türkiye, yılda 77 bin iş kazası ile Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü sırada bulunuyor. İSİG raporlarına göre; 2023 yılının ilk 4 ayında 585 kişi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. AKP'nin iktidarda olduğu 2002 yılından bugüne iş cinayetlerinde yaşamını kaybeden işçilerin sayısı 31 bin 131'e ulaştı. Rapora göre bu rakam sadece basına yansiyabiller. Çünkü son yıllarda artan baskılarla birlikte iş cinayetlerinin basına yansımada da düşüş var.

İktidara sırtını dayamanın cüretkarlığı

Amasra katliamıyla ilgili Nisan ayında yapılan duruşmasında sanık İşletme Müdürü Selçuk Ekmekçi'nin avukatlığını yapan Avukat Çağla Dursun, kendisine tepki gösteren ailelere, "başımıza gelenleri hak etmişsiniz" sözlerini sarf etmişti ve bu sözler hafızalarımızda hala tazeliğini koruyor. Dursun, 43 maden işçisinin hayatını kaybettiği bir faciadan sonra yakınlarını kaybeden ailelere çemkirme cüretini

gösterebilmişti. *Gazete Duvar* tarafından yayınlanan haberde Dursun'un bu cüreti nereden bulduğuna ilişkin soruları da yanıtlayan, Yargıtay'dan başlayan devletin en üst kademelerine uzanan ilişkileri de kamuoyuyla paylaşmıştı. Amasra dışında da, Soma'da, Ermenek'te, Ostim'de, Davutpaşa'da ve pek çok iş yerinde işçiler, görmezden gelinen işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri nedeniyle hayatlarını kaybettiler. Yaşanan insani kayıplarla ilgili yıllarca süren davada, göstermelik cezalar verildi, tazminatlar kuşa çevrildi. Tüm bu katliamlarda hem yapılan düzenlemeler hem de tedbirlerin alınmaması açısından sorumluluğu olan AKP-MHP iktidarından

tek bir kişi bile ceza almadı, istifa etmedi. O nedenle de onlarca işçi yaşamını kaybetmeye devam ediyor.

Çocuklara ayrıcalık yok

İşçi sınıfı krizin faturasını sadece yoksullararak ödemiyor. Kapitalistler arası rekabette avantaj sağlayan en fazla, en az maliyetle ve en kısa zaman içinde üretim koşulları da işçi sınıfının yaşam hakkını gasp etmekte. Çocuklar açısından ayrıcalıklı bir durum söz konusu değil. Çocuk işçi sayısı bir milyon aşmış durumda. Herhangi bir ücret pazarlığı koşulları olmayan, patronların istediği gibi, istediği koşullarda çalışan ço-

cuk işçi kitlesi artan fakirleşmeyle birlikte istihdamda giderek daha fazla yer alıyor.

Türkiye'de çocuk işçilik 4 ila 8 yaş aralığında başlıyor. 8 yaşından itibaren mevsimlik tarım işçisi ve sokakta çalışırken işçi sayısında ciddi bir artış yaşanıyor. 10-12 yaşlarda tekstil ve metalde çalışan çocuklar, 13-14 yaşlarından itibaren tarım, inşaat, sanayi ve hizmetlerde çalışan sayıları yüzbinlere ulaşıyor; 15-17 yaş grubunda ise tarım başta olmak üzere konaklama, ticaret, inşaat, metal, tekstil ve gıda gibi işkollarında çalışan milyonu aşkın çocuk işçi var. İSİG raporlarında son 10 yılda 611 çocuk iş cinayetleri sonucu yaşamını kaybetti, deniyor. Rapora göre, SGK her yıl 11 çocuk işçinin öldüğünü açıklarken, her yıl 50 çocuk işçinin ölümü gizlenmekte. Suriyeli on binlerce çocuk da tarım ve sanayide çalışıyor. Göçmen çocuk işçilerin tüm çocuk işçi ölümlerindeki oranı yüzde 10-12 aralığında.

İş cinayetleri sınıfsaldır. Ve yanıtı da sınıfsal olmalıdır. Kapitalizmin işçi sınıfına dayattığı gayri insani çalışma koşulları meslek hastalıklarına ve ölümlere yol açmakta. Kapitalizmin işçi sınıfının başına açacağı belâların sonu olmadığı gibi, ona reva gördüğü herbat çalışmada ve yaşam koşullarının da sonu yok. İşçi sınıfı, kendi can güvenliğinin yanı sıra çocuklarının geleceği ve güvenliğini de ancak ve ancak örgütlenerek koruyabilir. Her gün ve her an en temel haklarımızı gasp eden kapitalizme karşı birleşmek ayakta kalmamızın da tek yoludur.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Volkan Akyıldırım

BİRLEŞİK İŞÇİ HAREKETİ İÇİN KOLLARI SIVAYALIM

Seçimlerin birinci turu bitti, ikinci tur günler sonra gerçekleşecek. Egemen sınıfın sağcı ve milliyetçi partilerinin yaptığı atağa karşı, sandıktan ne çıkarsa çıksın, önümüzdeki dönem birleşik bir işçi hareketinin nasıl ayağa kaldırılacağını konuşmaya ihtiyacımız var.

Sanayi, imalat ve hizmet sektörlerinin yoğunlaştığı birçok büyük şehre baktığımızda muhalefetin başta olduğu görülüyor.

Büyük bir tarım işçisi nüfusu barındıran Kürt şehirleri, metropollerle aynı tutumu aldı.

Öte yandan bunların hepsini içinde barındıran bazı

şehirlerde (özellikle depremin vurduğu illerde) iktidarın birinci olarak çıktığı görülüyor.

Sanayi bölgelerinde işçilerin oy verme eğilimlerini bulmak araştırmaların konusudur. Fakat ortaya çıkan siyasi harita, önceki seçimlerde olduğu gibi işçilerin (Yeşil Sol'a oy veren Kürt işçiler hariç) iktidar ve muhalefetteki burjuva koalisyonlar arasında bölündüğünü ortaya koyuyor. Sendikal konfederasyonların ayrı ayrı davrandığı son 1 Mayıs mitingleri de bu durumun işaretiydi.

Farklı sınıflardan iktidar ve muhalefet seçmenleri birbirlerini suçlarken, işçi hareketini büyütme isteyenlerin böyle bir lüksü olamaz.

Sandık kapandıktan sonra ağır yaşam koşullarının bunalıcılığı her görüşten ve kimlikten işçinin üzerine çökecek.

Enflasyonun, yani fiyatların artış hızının düşeceğine dair bir emare yok. 2023'te bağlanan kamu toplu sözleşmelerinin ve şimdiki asgari ücret, yoksulluk sınırı diye tarif edilen asgari yaşam harcamalarının altında duruyor.

Kim kazanırsa kazansın, yapacağı ilk iş "acı reçete"

ya da "reform programı" adı verilen ekonomik saldırı programını hayata geçirmek olacak. Türkiye kapitalistlerinin borçlarının faturası gibi, ekonomiyi yönetemeyen ve günlük kararlarla şirketleri ayakta tutup, zenginlere servet transferini sürdürecektir olan AKP iktidarının seçim ekonomisinin bedeli de yine biz işçilerden çıkarılacak.

Sosyalist işçi sayfalarında sık sık yaptığımız çağrı, yakıcı bir güncellik taşıyor. Farklı sendikalara, statülere bölünmüş işçiler, aralarındaki politik farklılıkları bir yana bırakıp ücretleri insanca yaşam seviyesine yükseltmek için bir araya gelmeli.

Sendikal konfederasyonların yönetimlerine bakıldığında, bu iş onlardan beklenemez. Bunu sadece sendikal örgütlenmenin güçlü olduğu işyerlerinde oluşturulacak taban inisiyatifleri başarabilir. İşyeri temsilcilikleri, ortak talepleri savunarak birleştirici olabilir ve sendika yönetimlerine mücadele için baskı yapabilecek tek güç budur. Daha önce defalarca yaşandığı gibi işyeri temsilcilikleri aracılığıyla farklı işyerlerinde mücadelede veren işçilerin koordinasyonu da sağlanabilir.

NINA SIMONE'UN RADİKAL DURUŞU

CHARDİNE TAYLOR-STONE

“Erkekler ya da kıyafetler hakkında konuşmazdık hiç. Her daim Marx, Lenin ve devrimdi meselemiz.”

– Nina Simone

Simone'un modayı değil 'Marx, Lenin ve devrimi' tartışmakla ilgili bu sözleri onun sivil haklar aktivisti ve bir müzisyen olarak öne çıkan hikayesinin ötesine uzanan siyasi yaşamı hakkında bir fikir edinmemizi sağlıyor. İki siyah kadın arasında geçen, ürettikleri eserler ve bu eserlerin toplumlarını nasıl özgürleştireceği hakkındaki bu 'kadınca sohbetlerin' diğer öznesi ise dostu ve oyun yazarı Lorraine Hansberry idi.

Hansberry'nin henüz 34 yaşındayken trajik bir şekilde pankreas kanserine yenik düşmesinin ardından Simone, dostu için, onun otobiyografik oyunu “Young, Gifted and Black”e [Genç, Yetenekli ve Siyah] atıfta bulunan bir şarkı besteledi. Onların dostluğu ve yoldaşlığı, politize olmuş siyah kadınlar arasında geçen koyu sohbetlerin ilham verme gücüne dair harika bir örnek sunar. Bu sohbetler erkeklerin dik bakışlarından ve beyazlardan uzakta gerçekleşiyordu; siyah kadınların siyasi görüşlerini ya marjinalleştiren ya da hafifseyen kitlesel harekete yeniden giriş yapmaya hazırlanırken soluklandıkları bir tür enerji birikimi alanlarıydı bunlar.

Nina Simone'un 'hafifsendiğini' söylemek saçma olur. Nitekim, yirminci yüzyılın en ünlü müzisyenlerinden biridir. Siyasi içerikli şarkıları üzerine bir makale, biyografi ya da analiz daha kaleme almaya gerek yok. Lakin, Simone'un siyasi yaşamının bizlere kimler tarafından ve nasıl anlatıldığına; bu anlatıya neleri dahil etmeyi seçtiklerine ve hangi kısımlarını 'hafifse-diklerine' bakabiliriz.

Simone'dan sıklıkla bir sivil haklar aktivisti olarak bahsedilir ve öyleydi de. Ancak zamanın sivil haklar hareketi, özgürleşmenin nasıl olacağına dair pek çok farklı siyasi görüş barındırıyordu. Örneğin, NAACP (Siyahlının Gelişmesi İçin Ulusal Birlik) gibi bazı örgütler yalnızca Afro-Amerikalı orta sınıfa faydalı olabileceği için eleştirilen liberal reformlar talep ediyordu. Milliyetçi siyahlar ise ekonomik bağımsızlıklarını arıyor ve ırkçı beyaz Amerika'dan ayrılacak yeni bir Siyah devleti kurmayı istiyorlardı ama bu yeni devletin kapitalizmin siyahı olmanın ötesine geçip geçemeyeceği de belirsizliğini korumaktaydı. Haliyle, tüm sivil haklar aktivistlerinin dostlarıyla bir araya geldiklerinde Marx'tan ya da Lenin'den bahsettikleri söylenemezdi.

Sesini müziği ve performansıyla duyurmayı seçen, bunu nasıl yapacağını çok iyi bilen müthiş derecede zeki, yetenekli ve

Nina Simone

harikulade bir kadın söz konusu olduğunda, bunun öylesine edilmiş bir söz değil gerçek bir niyet beyanı olduğunu anlıyoruz. Simone bize bir komünist, bir yoldaş ve bir devrimci olduğunu fısıldıyordu.

Tıpkı beyaz komünist folk müzisyeni Phil Ochs'un “Love Me I'm a Liberal” [Sev Beni, Ne de Olsa Bir Liberalim] adlı şarkısında nüktedan bir tarzda dile getirdiği gibi, sol politik fikirlerle öne çıkan kimi siyah kadın sanatçılar ve bilhassa da müzisyenler, beyaz dinleyicilerinin konforlu alanına sirayet edebilecekleri daha az radikal ve daha tehlikesiz bir biçime dönüştürülmek zorunda kalıyorlardı. Liberal beyazlar da sivil haklar mitinglerine gidebilir, diyordu Ochs, “ama onlara devrimden bahsetmeyin, bu biraz aşırıya kaçmak olur”.

Lakin, Simone o duvarı da aşmak istedi. Eylül 1963'te beyazların üstünlüğünü savunanlar tarafından gerçekleştirilen, yaşları 11 ila 14 arasında değişen dört siyah genç kadının katledildiği terör saldırısına (16. Caddenin Baptist Kilisesinin bombalanması) cevaben yazdığı “Mississippi Goddam”de [Mississippi Bedduası] şöyle söylüyordu:

“Bunun komünistlerin kumpası olduğunu ima etmeye çalışıyorlar

Oysa tek derdim eşitliktir

Kız kardeşim, erkek kardeşim için, halkım için, kendim için’

Bu satırlar, eşitlikten bahsetmenin komünizmle ve 'Amerikan karşıtlığı' ile bir tutulduğu McCarthyci 'kızıl tehlikeye' verilmiş bir yanıt olarak okunabilir. Diğer yandan, Hansberry ile yaptığı 'kadın kadına sohbetler' ve James Baldwin, Stokely Carmichael ya da Langston Hughes gibi sosyalist aktivistlerin de yer aldığı arkadaş çevresinin politik tutumları ışığında okunursa, siyasi bir açıklama niteliğinde olduğu da anlaşılabilir. Simone solda yürüyordu, çünkü bunu eşitliğe uzanan yegane yol olarak görüyordu: ırkçı devlet aygıtını teskin etmeye yönelik 'ihtiyatlı olalım' reformları bir seçenek dahi olmazdı.

Sözleri Langston Hughes'un Simone için yazdığı bir şiirden gelen “Backlash Blues” [Beyaz Tepkimeye Blues] adlı şarkısında enternasyonal sosyalizmin dışavurumunu görürüz:

“Gel gör ki büyüktür dünya

Büyük, muhteşem ve yuvarlak

Ve benim gibileriyle doludur

Siyah, sarı, soluk ya da kahve.’

Hughes'un kaleme aldığı son eserlerinden biri olan şiirde Vietnam gerçeğinden ve bu emperyalist savaşa gönderilmiş Afro-Amerikalı erkeklerin 'kendi evlerinde' ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmelerinden bahsediliyor. Simone dinleyiciye, kendisinin ve 'Bay Backlash'ın [Bay Beyaz Tepkisi] birçok enkarnasyonu tarafından ezilen tüm ırksallaştırılmış grupların aslında küresel çoğunluk durumunda olduklarını söyler – ve aynı zamanda, Kara Panterler gibi bazı örgütlerin Amerikan emperyalizminin etkilerinden mustarip bir dünyanın dört bir yanındaki ezilenlerle enternasyonal bir birlik kurmaya çalıştıkları o siyasi süreci de yansıtır.

Hiç şüphe yok ki siyah ABD solunun siyasi tarihi, Simone'un çalışmalarının bağlamsallaştırılması adına büyük önem taşır, ancak ben tekrar Simone ve Hansberry arasında geçen o sohbetlere dönmek istiyorum. Simone dinleyen siyah bir kadın, bir sosyalist, feminist ve müzisyen olarak benim duyduğum, radikal solcu siyah kadınlar arasında geçen bu çok özel ve samimi sohbetlerin kendisini müziğinde de gösterdiği. Örneğin, 'Four Women'a [Dört Kadın] bakalım. Feminist marşlarından biri olarak kabul edilmiş bu şarkı, siyah kadınların kendilerine dayatılan sınıfsal roller ve toplumsal cinsiyet rolleriyle kısıtlandıkları basmakalıp kadınlığı anlatıyor: anne, talihsiz melez, seks işçisi ve öfkeli siyah kadın.

Kanımcıca bu şarkı, köleliğin ve onun mirasının günümüz siyah kadını üzerindeki etkilerinin sıradan bir analizi olmanın çok ötesindedir. Çünkü Hansberry ve Simone'un hem kendi hayatları hem de diğer siyah kadınların hayatları hakkında konuşurken ırk, toplumsal cinsiyet ve sınıfa kapsayan Marksist analize başvurduklarını anlıyorum; kapitalizmin ve ırkçılığın el ele verip şarkıdaki kadınların (Sarah Teyze, Saffronia, Tatlı Şey ve Fıstık) hayatlarını, yani kendilerini sürekli mücadele etmek, hayatta kalmak ve direnmek zorunda bulan tüm siyah kadınların hayatlarını bu kalıplara nasıl soktuğundan bahsediyorlardı.

Simone, müziğini dinleme zevki geliştirebilmiş herkese özgürlük, eşitlik, adalet ve kurtuluş mesajı getiren yapıtların mahir yaratıcısıydı. Onu bir sivil haklar aktivisti olarak sunmak da hatalı bir yaklaşım olur, çünkü Simone bir devrimciydi. Marx ve Lenin'in eserlerini okumuş, bu devrimci pratiği bugün de yankılanmaya devam edecek müziğine taşımaya başarmış olağanüstü bir kadındı.

Çeviri: Tuna Emren

ZENGİN İÇERİKLER VE GÜNCEL TARTIŞMALARA YANITLAR ENTERNASYONAL SOSYALİZM'DE TEORİK POLİTİK DERGİNİN 12. SAYISI ÇIKTI!

Enternasyonal Sosyalizm'in 12. sayısı seçim gündemiyle açılıyor.

Derginin ilk makalesi, Şenol Karakaş'ın kaleme aldığı "Seçimlerin Ardından Direniş Alanları."

Ardından Esra Akbalık'ın "Deprem'in Gösterdikleri: Yıkım ve İnsanların Politikliği Üzerine" başlıklı makalesi geliyor.

Türkiye'nin öne çıkan bu iki gündemini Fransa'daki muazzam direniş takip ediyor: "Fransız Başkaldırısı". Frédéric Lordon'un kaleme aldığı yazı bizlere Fransa'da yaşanmakta olan işçi mücadelesinin fevkalade bir özetini sunuyor.

Fransa direnişini, dört makaleden oluşan özel bir dosya takip ediyor.

Bu bölümün ilk makalesi Selim Deringil'in kaleme aldığı "Osmanlıyı Nasıl Bilirdiniz".

Ayşe Hür'ün kaleme aldığı "15 Soruda İttihatçılık" başlıklı makale ise, İttihat ve Terakki Cemiyeti (İTC) tarihini derinlemesine inceliyor.

Hakan Tahmaz'ın "İkinci Yüzyılda Yanlış Cumhuriyet ve Kürt Sorunu" başlıklı makalesi "İttihatçılardan devralınan tenkil, tehcir ve mübadele yöntemlerinin yeni biçimlerle" uygulanışı, diğer bir deyişle, Mustafa Kemal ve mücadele arkadaşlarının "cumhuriyeti Osmanlı'dan geri kalan siyasal, sosyal ve kültürel mirasla bir 'Sünni Müslüman Türk ulusu' yaratma mantığı üzerinde inşa etmesinin" bir sonucu olarak yaşanan Kürt sorununu ele alıyor.

Özel dosyanın "İşçi Sınıfının Vatanı Varmış Galiba" başlıklı son yazısında Roni Margulies, Türk çözümün milliyetçiliğini mercek altına alıyor.

Bu bölümü sırasıyla; Canan Şahin'in yazdığı "Trans Hakları, Aşırı Sağ, Trans Dışlayıcı Radikal Feminizm ve Kapitalizm", Tomas N. Rotta ve Edemilson Parana tarafından kaleme alınan "Dijital Meta Olarak

Bitcoin" ve Joseph Choonara'nın "Kidron'un Sürekli Silahlanma Ekonomisini Yeniden Düşünmek" adlı makaleleri takip ediyor.

Enternasyonal Sosyalizm'in 13. sayısı okurlarımızla sonbaharda buluşacak. Mike Davis'i, Alex Cal-

linicos'un kaleminden; John Molyneux'yu ise Memet Uludağ'dan okuyacak olan sizlere bir sonraki sayımızda görüşmek üzere, aramızdan ayrılan yoldaşlarımız Davis ve Molyneux'ya da kendilerini mücadelemizde yaşatacağımızın sözünü veriyoruz.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

ENTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler değildir.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

GELECEĞİMİZ BİR FAŞİST TARAFINDAN BELİRLENEMEZ

14 Mayıs seçimleri tartışmalı bir şekilde geride kalırken, ilk turda hiçbir aday cumhurbaşkanı seçilecek oy çoğunluğuna ulaşamadı. Yüksek Seçim Kurulu'na yapılan itirazlara hala sürüyor ve ilan edilen sonuçlar topluma güven vermekten oldukça uzak. Milliyetçi Hareket Partisi'ne yazılan Yeşil Sol Parti oyları, cumhurbaşkanlığı seçiminde açıkça Erdoğan lehine oy kaydırıldığını gösteren ıslak imzalı tutanaklar seçimler konusunda şüphe yaratan gelişmeler.

Yine de seçimlerin ikinci tura kalmasının asıl nedeni "Türk milliyetçilerini seçenezsiz bırakmamak için aday oldum" diyen, ATA İttifakı isimli ırkçı bloğun cumhurbaşkanı adayı olarak seçimlere katılan Sinan Oğan'ın geçerli oyların yüzde 5.2'sini almıştır. 28 Mayıs'ta gerçekleşecek olan ikinci tur seçimlerde pusulaya giremeyecek olsa da önemli bir pazarlık gücü ile seçimlerin 1. turda sonuçlanmasını engelleyen faktörlerden biri oldu.

ATA ittifakı ırkçı Ümit Özdağ'ın başkanlığını yaptığı Zafer Partisi'nin yanı sıra Adalet Partisi, Ülkem Partisi ile Türkiye İttifakı Partisi isimli milliyetçi partilerden müteşekkil. Kurulduğu günden bu yana göçmen düşmanlığı ve muhalefeti daha da sağa çekmek dışında bir hedefi bulunmayan Zafer Partisi'nin ve ATA ittifakının ülke genelindeki oyları 1.3 milyon olarak hesaplanıyor. Sinan Oğan'ın cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aldığı oy ise yaklaşık 2.8 milyon. Muharrem İnce'nin seçimlere birkaç gün kala yarıştan çekildiğini açıklamasının ardından buradan gelen tepki oylarının bir kısmını da topladığı düşünülen Oğan, ittifakından yaklaşık 1.5 milyon daha fazla almış durumda.

Sinan Oğan ve faşist geçmişi

Son günlerde adından çokça söz ettiren Sinan Oğan'ın siyaset sahnesine çıkışı 2011 milletvekili seçimlerinde MHP'nin İçişleri milletvekili seçilmesiyle başladı. Kendisini akademisyen olarak

pazarlayan Oğan bundan önce de devlet, MİT ve uluslararası istihbarat kuruluşlarıyla çalışan çeşitli araştırma merkezlerinde görev aldı. 2004'te TÜRKSAM isimli merkezi kurdu ve başkanlığını yaptı. 2017 yılında AKP ile ittifak yapılmasından rahatsız olan isimlerle birlikte MHP'den ihraç edilen Oğan, o yıldan beri bağımsız bir faşist.

Sinan Oğan'ın seçimlerde yeniden karşımıza çıkmış olmasının sebebi ise seçimden aylar önce bağımsız cumhurbaşkanı adayı

olduğunu açıklaması ve Muharrem İnce ile arası bozulan Ümit Özdağ'ın aday arayışında olmasıydı. MHP günlerinin ardından yolları yeniden kesişen Özdağ/Oğan ikilisi seçim süreci boyunca göçmen düşmanlığını köpürttü Yalan ve manipülasyonlarla Kürt düşmanlığını yükseltmeye çalıştı ve AKP'ye muhalefet eden güçleri daha milliyetçi ve laik bir çizgiye çekmek için elinden geleni yaptı. Zafer Partisi ise kurulduğu günden itibaren başta Suriyeli mülteciler olmak üzere tüm göçmenlere, Kürtlere, ezilenlere kar-

şı kirli bir kampanya yürütüyor. Geçtiğimiz yıllarda dünyada da var olan ve zaman zaman gerileyen zaman zaman hamle yapan aşırı sağ dalgağın yerli ve milli ürünü olan Zafer Partisi'nin lümpen milliyetçileri ve ırkçıları etkileyerek aldığı 1.2 milyon oy ile İYİ Parti ve MHP'nin beşer milyonluk oyları faşistlerin güçlerini koruduğunu gösteriyor.

Seçim sürecinde faşistler

Kürt ve göçmen düşmanlığından beslenen bu yapılar seçim süreci

boyunca da ırkçı, yabancı düşmanı ve aleni yalanlara dayanan söylemlerini sürdürdüler. Zafer Partisi'nin tek vaadi "13 milyon göçmeni göndermek" ve tüm sosyoekonomik sorunları bu sayede çözmek oldu. Sinan Oğan da bu vaadi sürekli dillendirdi ancak bunun yanı sıra geniş milliyetçi kesimlere "Erdoğan'ın yanında HÜDA-PAR, Kılıçdaroğlu'nun yanında HDP var" diye seslendi. Devletle birlikte Kürtlere karşı işlenen suçların faillerinden Hizbullah'ın siyasi örgütlenmesi olan HÜDA-PAR ile Kürtlerin özgürlük mücadelesini temsil eden HDP'nin isminin yan yana anılması ise boşuna değil. Temelde "terör" karşıtı olduğunu iddia ederek oy isteyen ülkücü eskilerin yeni faşist hareketinin bu iki bambaşka yapıyı eşitledikleri ortak nokta Kürt olmaları. HÜDA-PAR gibi, Erdoğan ve kendilerinden başka toplumda kimse kabul etmediği anlayışların siyaset sahnesine çıkışı, HDP'nin meşruiyetine gölge düşürmek için kullanılıyor.

Yine Sinan Oğan, seçimden aylar önce amaçlarının "HDP'yi kilit parti olmaktan çıkarmak" olduğunu ifade etti ve bu sözlerini sık sık yinedi. Oğan, Özdağ ve faşist ittifakları şimdi ikinci turda Kürtlerin tüm kazanımlarını yok edecek adımlar atmaya taraftar olacaklarını, göçmenleri göndereceklerine söz vermeyen adayı desteklemeyeceklerini söyleyerek ülke siyasetini "kilitleme" hamlesi yapıyorlar. Faşizm ve ırkçılık günümüzün en yakıcı tehlikeleri olarak işçi sınıfının karşısında duruyor. Emekçilerin yaşadığı her yeri ucuz emek ve sömürü havzası olarak gören egemenlerin politikalarına karşı antikapitalist, anti faşist ve göçmen dostu bir mücadele pratiğini bir an önce hayata geçirmek ise bu iklimi dağıtacak tek yol.

